

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z wniosku H. K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z udziałem zainteresowanego A. K. prowadzącego firmę K-3 z siedzibą w Ł.

o zasiłek chorobowy, na skutek odwołania H. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 24 sierpnia 2015 roku znak (...) - (...), zmienił zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, iż ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zobowiązany jest do przejścia od płatnika składek wnioskodawcy H. K. wypłatę świadczeń z tytułu choroby na rzecz wnioskodawcy za okres od dnia 1 maja 2015 roku.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne

Wnioskodawca H. K. zatrudniony był w firmie (...) - 3 w okresie od 27 maja 2014 roku do 31 lipca 2015 roku na podstawie umowy o pracę na stanowisku portiera (pracownika ochrony).

Wnioskodawca był niezdolny do pracy od dnia 20 lutego 2015 roku. Za okres od 20 lutego 2015 roku do 5 marca 2015 roku wnioskodawcy przysługiwało wynagrodzenie za czas choroby, a od 6 marca 2015 roku zasiłek chorobowy. Płatnik składek A. K. wykazał w dokumentach rozliczeniowych, składanych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wypłatę na rzecz wnioskodawcy zasiłku chorobowego za okres od 6 marca 2015 roku do 31 maja 2015 roku. Płatnik składek wnioskodawcy zgłaszał do ubezpieczenia społecznego w listopadzie 2014 roku - 38 ubezpieczonych, w miesiącu czerwcu 2015 roku - 11. Płatnik składek posiada zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na FUS, które objęło okres od września 2013 roku do czerwca 2015 roku w kwocie 230.006,37 złotych.

Pracodawca wnioskodawcy wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy do 30 kwietnia 2015 roku, nie został wnioskodawcy wypłacony zasiłek chorobowy od 1 maja 2015 roku. Ostatni wpływ środków na rachunek bankowy wnioskodawcy od pracodawcy miał miejsce w dniu 20 maja 2015 roku, obejmujący „wynagrodzenie za miesiąc kwiecień 2015 roku”. W okresie od 21 maja 2015 roku do 4 września 2015 roku nie było wpływów na rachunek bankowy wnioskodawcy od A. K. prowadzącego firmę (...).

W dniu 25 czerwca 2015 roku wnioskodawca wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o wyjaśnienie niewypłacenia przez pracodawcę zasiłku chorobowego od 1 maja 2015 roku. Jednocześnie wnioskodawca poinformował o likwidacji zakładu pracodawcy. Z wnioskiem o przejście świadczeń z ubezpieczenia społecznego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wystąpił także inny pracownik firmy (...).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłacił wnioskodawcy zasiłek chorobowy za okres od 1 czerwca 2015 roku do sierpnia 2015 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawcy podlegało uwzględnieniu.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159 j.t.), zwanej dalej ustawą zasiłkową, prawo do zasiłków określonych w ustawie i ich wysokość ustalają oraz zasiłki te wypłacają płatnicy składek na ubezpieczenie chorobowe, którzy zgłaszają do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych. Wypłata zasiłków chorobowych przez pracodawcę jako płatnika składek ma charakter wyłącznie techniczny. Pracodawcy wypłacają bowiem zasiłki nie ze swoich środków, ale ze środków funduszu społecznego, rozliczając się z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych składkami na ubezpieczenie społeczne. Zgodnie z tezą wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r. (I UK 447/11, LEX nr 1212055), obowiązek wypłaty świadczeń z funduszu chorobowego płatnika składek zgłaszającego do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych, który nie wypłacił ubezpieczonemu zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego przysługujących z funduszu chorobowego wyodrębnionego w ramach

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 55 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych) oraz nie rozliczył ich w ramach składek należnych na ubezpieczenie chorobowe, przechodzi na Zakład Ubezpieczeń Społecznych (art. 51 ust. 2 w związku z art. 54 pkt 1 i art. 55 pkt 3 tej ustawy). Sąd Najwyższy w ww. orzeczeniu stwierdził, że żaden przepis ustawy zasiłkowej nie warunkuje ani nie uzależnia wypłaty świadczeń chorobowych, pokrywanych ze środków zgromadzonych w funduszu chorobowym, wyodrębnionym w ramach FUS, od uprzedniego stwierdzenia braku środków finansowych na wypłaty świadczeń chorobowych u płatników składek, którzy zgłaszają do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych. Oznacza to, że dysponent tego funduszu, którym jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, nie może jako "ubezpieczyciel" i świadczeniodawca uchylić (uwolnić) się od wypłaty ubezpieczonym należnych świadczeń chorobowych, choćby płatnik składek, który zgłasza do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych, "ignorował" lub uchylał się do obowiązku wypłaty należnych tym ubezpieczonym świadczeń chorobowych.

Organ rentowy przejął wypłatę świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tytułu choroby wnioskodawcy od 1 czerwca 2015 roku, wobec trudnej sytuacji finansowej płatnika składek. Wnioskodawca we wniosku skierowanym do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25 czerwca 2015 roku wnioskował o wypłatę przez organ rentowy zasiłku chorobowego przysługującego wnioskodawcy od dnia 1 maja 2015 roku, wywodząc, iż pracodawca nie wypłacił na jego rzecz należności z tego tytułu.

W ocenie Sądu Rejonowego, ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż pracodawca wnioskodawcy A. K. prowadzący firmę(...), mimo wykazania w dokumentacji rozliczeniowej, składanej do organu rentowego, wypłaty na rzecz H. K. zasiłku chorobowego, także za okres od 1 maja 2015 roku do 31 maja 2015 roku i rozliczenia tej wypłaty w poczet należnych składek na ubezpieczenie społeczne, nie dokonał na rzecz wnioskodawcy wypłaty zasiłku chorobowego za ten okres. Twierdzenia wnioskodawcy o braku realizacji na jego rzecz wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 1 maja 2015 roku znalazły pełne potwierdzenie w zaświadczeniu przedłożonym przez wnioskodawcę z (...) Banku (...) S.A, z którego wynika, iż ostatnią wpłatą pochodzącą od pracodawcy na rzecz wnioskodawcy była wypłata należności za miesiąc kwiecień 2015 roku, która nastąpiła w dniu 20 maja 2015 roku. Natomiast po dniu 21 maja 2015 roku na rachunek bankowy wnioskodawcy nie zarejestrowano już żadnych wpływów od pracodawcy. Okoliczność powyższą uprawdopodobnia także trudna sytuacja finansowa pracodawcy, w tym także wysokie zadłużenie pracodawcy w stosunku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek w kwocie 230.006,37 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, iż organ rentowy jest zobowiązany do przejęcia od płatnika składek obowiązku wypłaty na rzecz wnioskodawcy w myśl cytowanych przepisów ustawy zasiłkowej (...) i ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (...) zasiłku chorobowego od 1 maja 2015 roku. Bezsprawną okolicznością był fakt, iż pozwany dokonał na rzecz wnioskodawcy wypłaty zasiłku chorobowego począwszy od 1 czerwca 2015 roku. W tym stanie rzeczy odwołanie podlegało uwzględnieniu, a zaskarżona decyzja zmianie.

Apelację od powyższego orzeczenia w całości wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 61 w związku z art. 64 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2014r., poz. 159) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie.
- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, iż sąd błędnie oparł się wyłącznie na oświadczeniu wnioskodawcy, że nie otrzymał zasiłku chorobowego za maj 2015r. oraz na złożonym przez wnioskodawcę zaświadczeniu z (...) S.A. z którego wynika, iż ostatnią wpłatą na rzecz wnioskodawcy była wypłata wynagrodzenia za kwiecień 2015r., która nastąpiła w dniu 20 maja 2015r. Zdaniem organu rentowego budzi wątpliwość osoba

nadawcy przelewu z tytułu wynagrodzenia za kwiecień 2015r. dokonanego na konto wnioskodawcy tj. Pana R. S.. Ponadto skarżący wskazał, iż Sąd nie wyjaśnił istotnych okoliczności w sprawie, gdyż nie przesłuchał w sprawie zainteresowanego Pana A. K., jak również nadawcy przelewu w osobie Pana R. S. i tym samym nie zweryfikował twierdzeń wnioskodawcy jak również nie zażądał pełnego wyciągu z banku za cały miesiąc maj 2015r. oraz wcześniejsze miesiące.

Brak jest również ustalenia w jaki sposób i w jakich datach wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie od pracodawcy we wcześniejszych miesiącach. Okoliczność trudnej sytuacji finansowej wnioskodawcy oraz zadłużenie w stosunku do ZUS z tytułu składek, zdaniem organu rentowego raczej mogłaby sugerować, że płatnik nie dokonywał przelewów z tytułu wynagrodzenia tylko wypłacał pracownikom pieniądze do ręki.

W ocenie organu rentowego tym samym wnioskodawca nie przedstawił, żadnych dowodów, które w sposób wiarygodny potwierdziłyby fakt, że nie otrzymał od pracodawcy Pana A. K. wynagrodzenia za maj 2015r.

Natomiast ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iż pracodawca A. K. prowadzący firmę (...) nie dokonał na rzecz wnioskodawcy wypłaty zasiłku chorobowego za sporny okres, gdyż w złożonym do organu rentowego rozliczeniu wykazał wypłatę zasiłku chorobowego za maj 2015r. na rzecz Pana K. i dokonał rozliczenia tej wypłaty w poczet należnych składek na ubezpieczenie społeczne.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 24.08.2015r. nr (...)/(...) (...) bądź alternatywnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I - szej instancji;

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz treści obowiązujących przepisów prawa. Sąd Rejonowy poczynił poprawne ustalenia faktyczne i dokonał właściwej subsumcji prawnej.

Apelacyjne zarzuty dotyczące zarówno naruszenia prawa materialnego, tj. art. 61 w związku z art. 64 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2014r., poz. 159) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie jak i naruszenia prawa procesowego - art. 233 k.p.c. przez wydanie wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, są całkowicie nietrafne.

W myśl art. 233 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebraniem materiałem dowodowym. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt: II UKN 685/98, OSNAPUiS 2000 nr 17, poz. 655).

Sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, a ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszelkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla

oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, wybierając te, na których się oparł i ewentualnie odrzucił inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Przez moc dowodową rozumie się przy tym siłę przekonania, jaką uzyskał sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu, którego one dotyczyły. Ocena wiarygodności dowodu zależy od środka dowodowego. Sąd, oceniając wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę, czy też nie. Uważa się także, iż granice swobodnej oceny dowodów warunkuje czynnik ideologiczny, tj. poziom świadomości prawnej sędziego oraz obowiązujące w danym momencie poglądy na sądowe stosowanie prawa. (por. T. Ereciński. Jacek Gudowski. Maria Jędrzejewska - "Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz", Część I, Wyd. LexisNexis).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się zaś w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Apelujący, bowiem przeciwstawia ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji wyłącznie własny pogląd na sprawę.

W szczególności, na gruncie rozpatrywanego przypadku nie sposób przyjąć, iż wydane w sprawie orzeczenie zapadło przy braku wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, bowiem Sąd stwierdził brak wypłaty wnioskodawcy spornego zasiłku za maj, w oparciu o jego twierdzenia i przedłożony przez niego wyciąg z rachunku bankowego, przy braku jednoczesnej weryfikacji osoby nadawcy przelewu z tytułu wynagrodzenia za kwiecień 2015r. tj. osoby R. S., nie przesłuchał ww. oraz zainteresowanego A. K. oraz nie zażądał pełnego wyciągu z banku za cały miesiąc maj 2015r. oraz wcześniejsze miesiące. Tymczasem zdaniem apelującego tylko dokonanie tych czynności, przy jednoczesnym ustaleniu daty wypłaty należnego wnioskodawcy wynagrodzenia, w sposób należyty weryfikowałoby jego sugestie sprzeczne z deklaracją płatnika składek co do braku wypłaty spornego zasiłku.

Odnosząc się do powyższego podnieść należy w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w k.p.c. Zaskarżenie decyzji organu rentowego nie powoduje zmiany w rozkładzie ciężaru dowodu i po stronie ubezpieczonego leży powinność udowodnienia swoich twierdzeń, z których wywodził skutki prawne co do faktów istotnych w sprawie. (wyrok s.apel. w Szczecinie III AUa 634/14 z 2015.04.21 LEX nr 1785880). Sąd ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu. Przepis art. 468 k.p.c. nie stanowi podstawy dla przeciwnego twierdzenia. Zasada kontradiktoryjności obowiązuje w pełni również w sprawach z ubezpieczenia społecznego. Na ubezpieczonym spoczywa ciężar dowodzenia okoliczności uzasadniających jego prawo. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 czerwca 2013 r. III AUa 1254/12 LEX nr 1324659). Przy czym bezspornym jest, że rozkład ciężaru dowodu polega na tym, że powód powinien udowodnić fakty pozytywne, stanowiące podstawę jego twierdzeń w zakresie okoliczności prawo tworzących, zaś pozwany, o ile faktów wskazywanych przez przeciwnika nie przyznaje, okoliczności je niweczące. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 kwietnia 2014 r. I ACa 237/14 LEX nr 1602931).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy wnioskodawca dochodząc spornych roszczeń kwestionował podnoszony przez organ rentowy i stwierdzony zaskarżoną decyzją - w oparciu deklarację płatnika składek- fakt wypłaty zasiłku chorobowego za maj 2015 r. Na dowód powyższego przedstawił stosowne zaświadczenie z banku wskazujące na przekazanie przez pracodawcę należności za miesiąc kwiecień w dniu 20 maja 2015 r. Organ rentowy choć niewątpliwie miał taką możliwość, zarówno twierdzeń wnioskodawcy oraz przedstawianych przez niego dowodów na tę okoliczność, na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, nie kwestionował. Pozwany prawidłowo wezwany na rozprawę, na której wnioskodawca zaprezentował wskazane tezy i dowody, nie stawiał się i nie wnosił o przeprowadzenie jakichkolwiek przeciwdowodów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie. Brak więc podstaw do uznania, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dotyczący meritum zaskarżonej decyzji i pozwalający na jej weryfikację nie mógł posłużyć do wydania rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 381 kpc. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok SN z dnia 17 kwietnia 2002 r., IV CKN 980/00, LEX nr 53922).

Przepis ten nie może bowiem służyć stronom biernym w toku postępowania przed sądem I instancji (gdy nie ma uzasadnionych powodów do usprawiedliwienia tej bierności) do "przenoszenia" postępowania dowodowego na etap apelacyjny. W szczególności strona nie może żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej oceny tego dowodu przez Sąd I instancji oraz gdy sądziła, że zaoferowany materiał będzie wystarczający dla pozytywnego dla niej rozstrzygnięcia sprawy i świadomie zaniechała powoływania dalszych faktów oraz dowodów na ich poparcie, a ostatecznie okazało się, iż Sąd pierwszej instancji w takim materiale faktycznym i dowodowym, jakim dysponował, nie wydał korzystnego dla tej strony orzeczenia. O istnieniu potrzeby powołania się na nowe fakty i dowody nie decyduje bowiem zapatrywanie strony, ale przedmiotowa ocena zachodzącego stanu rzeczy. (por. uzasadnienie Wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 czerwca 2013 r. III AUa 1722/12 LEX nr 1362705). Wydanie niekorzystnego dla strony wyroku nie może stanowić samoistnej podstawy powołania się w postępowaniu apelacyjnym na nowe fakty i dowody. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lutego 2015 r. I ACa 968/14 LEX nr 1661163).

Tym samym skoro strona pozwana, z uwagi na podnoszone w apelacji fakty: braku weryfikacji osoby nadawcy przelewu z tytułu wynagrodzenia za kwiecień 2015r., nie przesłuchania ww. oraz zainteresowanego A. K., nadto braku pełnego wyciągu z banku za cały miesiąc maj 2015r. i wcześniejsze miesiące oraz nieustalenia terminu płatności wnioskodawcy wynagrodzenia za pracę, nie widziała potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji oraz nie podała przyczyn, dla których wówczas przeprowadzenie tego postępowania było niemożliwe. W chwili obecnej brak podstaw do uwzględnienia tej argumentacji.

Sąd Okręgowy zaś, podobnie jak Sąd I Instancji, z uwagi na kontradiktoryjny charakter sporu, nie był zobligowany do jej uwzględnienia z urzędu. Jeszcze raz podnieść należy, iż twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227) powinno być udowodnione przez stronę, która zgłasza to twierdzenie - art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wok. 2002, nr 7-8, poz. 44; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 1998 r., I ACa 308/98, PiM 2002, nr 12, poz. 147). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. (wyrok s.apel. 28-02-2013 I ACa 613/12 w Białymstoku LEX nr 1294695). W sprawie organ rentowy nie podważył dowodów przedstawionych przez wnioskodawcę a potwierdzających fakt braku wypłaty zasiłku chorobowego za maj 2015 r. przez płatnika. Z tych też względów zastosowanie przez Sąd Rejonowy art. 61 w związku z art. 64 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz. U. z 2014r., poz. 159) nie budzi zastrzeżeń a zaskarżony wyrok nie może zostać zmieniony.

Biorąc powyższe pod uwagę, na mocy art. 385 kpc, Sąd Okręgowy oddalił, apelację organu rentowego jako bezzasadną.